

Ա Յ Ս Ք Ա Ր Ե Ր Ը Ա Ն Խ Օ Ս...

Այս փառերը անխօս, այս բերդերը կանգուն,
Տանարները մեր սուրբ, կուռ սիւները հրգօր,
Ժամանակի անխօս վրկաներն են այսօր, —
Յաւերժական վսեմ եւ սիրոյ պէս մաքուր:
Այս փառերը անխօս — այս բազայքը տառուած,
Գրանիքը կապոյտ եւ մարմարը հերմակ,
Մեր երէկն են անցած եւ գալիքը վաղուայ,
Որ դարերի լեզուով զրուցում են հիմա...
Հայոց կապոյտ, կապոյտ, վսեմ երկնքի սակ
Քանի՜-ֆանի տարի եւ ֆանի՜ դար անցինք,
Ոնց յիշատակ անմեռ, դուք ապրում էք ու կաք —
Եւ իմաստուն, եւ վեհ, խորախորհուրդ ու ջիւնջ:
Ուր էլ լինեմ այսօր, ինձ բախտն ուր էլ տանի.
Երբ մենք զէնքով, արեամբ մեր գալիքն ենք կոում,
Սրբատառուած փառեր իմ մայր Հայաստանի,
Ձե՛զ եմ յիշում անհա եւ ձեզ մըտաբերում:
Ձե՛զ, խոյակներ կանգուն, ձե՛զ, վիշապներ հզօր,
Ձե՛զ, ողկոյզներ փառէ, ձե՛զ, երիզներ հարսար,
Ձե՛զ, կամարներ կապոյտ-օծուած երկնի լոյսով,
Որ յաւերժ էք դարձել մեր վասակով արդար:
Քանի՜ դաժան ոտիս կամեցել են այրել,
Մոխրացնել ձեր սուրբ, անկրկնելի ոգին,
Բայց դուք յաւէտ անմեռ, ձեր հանճարին վայել,
Ինչպէս եգիպտական այն բուրգերը փառէ,
Նորից կանգուն էք, կուռ եւ ապրում էք կրկին:
Կ'անցնի եւ ա՛յս նեղը, այս ոտիսը անարգ,
Այս անիծեալ տեսնոյր, փութը դժոխային,
Կ'մոխրանայ, կ'անցնի անհետ, անյիշատակ
Եւ կ'նայենք խաղաղ մենք մեր ապագային:
Իսկ դո՛ւ, յաւերժ կ'ապրես իմաստութեամբ խորին,
Հայոց հարսար դու ձեռք, ո՛վ շինարար ոգի,
Եւ մեր տանարների կապոյտ կամարներին
Նորից կ'բոցկիտան շողերն արեգակի:
Իսկ օրերում վաղուայ, յաւերժական երգով
Կրօնական գալիք սերունդներին եկող
Մեր պատմութեան մասին նորից զօր ու գիշեր
Այս փառերը անխօս, այս փառերը անմեռ...

Գ ՈՒՐԳԷՆ ԲՈՐԵԱՆ